

Julie Bumbová, 15 let

Číslo

Roční období se mění...

Z léta-podzim na zimu.

Ale Tvé pocity jsou furt stejný

Jako listy Brslenu.

Nezáleží nad tím,

Zda máš svetr, tričko,

Když Tvůj jediný splín

Je na váze čísličko.

Zero drinky

máš jako záchranu.

Jako sirky

k Tvému plamenu.

Jako Bourbon

K Tvoji žízni,

Jako skon

Tvoji trýzni.

Že už jsem moc?

Kdo mi to říkáš?

Ale já vím, že má kost

Je to, nač se díváš.

Prý, že mám přestat...

Nebo spíš začít...

Nedá se na to dívat!

Ale zkus si to zažít!

Je to jen číslo.

Na přístroji čára.

Je to skryté zlo
A silná je jeho spára.

Určuje hodnotu.
Pomyslnou sílu.^C
Ale dává mi jistotu
A ke "štěstí" klíč.

"Láska v nenávisti"
Nesmyslný to pojem...
Ale když vidím své kosti,
Mám stejný dojem.

Je to jako brnění.
Takási jistota.
Hodnoty určení
Mého života.

Možná je to nemoc.
Ale co jsem bez ní?
Potřebuju pomoc,
Ale strach zuby cení.

Kdy, bude to stačit,
Abych už viděla,
Že musím zkrotit,
Toho démona?

Kdy, mé oči uvidí,
Že jsem "dost" nemocná?
A že to není,
Jenom hra pitomá?

Proč, i když vím,
Že se na mě nechceš dívat
A stejně to cítím,
Nejde mi přestat?

Šipka je nízko.
Ale já chci, at'jde níž.
Jenže blíží se tělísko.
K mé zkáze klíč.

Do nory jsem spadla.
Jak Alenka do Říše.
A teď jsou čísla
Má nebská výše.

Ošklivé káčátko

Sedí káče na bidýlku,

Vyhlíží si svou postýlku.

Lítá, skáče, škrábe, klove...

Postýlky jsou jako nové.

Vrhne se hned k první,

V jeho očích nadšení.

Ale v postýlce z hedvábí

Andílek se ukájí.

Ale hle!

Postel pro tři!

Třeba v téhle

Hlavu složí.

Jenže v postýlce je labuť...

Bílá a majestátná.

A v jejích očích nechut'

Její postel je posvátná.

A tak, káče bloudí

A srdce jej souží.

Cožpak není dost krásné,

Aby bylo milované?

Ba aby aspoň na chvílku,

S někým mohlo sdílet postýlku...?

Romeo a Julie

Na ostatní se díváš

A sama sobě si říkáš:

Co oni mají a já ne,

Že mých rtů se nikdo nedotkne?

Proč mé vlasy nikdo nezaplete

A prsty si se mnou neproplete?

Po tváři mě nepohladí

A v mých očích se neztratí,

Ten princ na koni bílém,

Co by hlavu složil,

V klíně mém.

Každý tu prý má Romea.

Ale co když Julie nejsem já?

Co když to já nejsem ten,

Na němž vlasec lásky by moh být zachycen?

Možná, můj Romeo už byl dávno pohřben.

Spíše ale, nebyl vůbec stvořen.

Nebo naopak to je

A já prostě nemám být ničí Julie.

"O Julie,

O krásná Julie..."

Jaké to asi je,

Když Tě takto muž opěvuje?

O Julie krásná,

Jaké to je, být ta šťastná?

Mít tak tolik krásy
A vědět, že lásky hodna jsi?

Tak vědět, že i tělo Tvé,
Může být milované.
A že i Tvá mysl,
By mu mohla dávat smysl.

Že i Tvoje kůže
S jeho srdcem něco zmůže
A že i hřbety rukou Tvých,
Zaslouží si políbit.

A že i na těch ňadrech Tvých,
By mohl někdo snít.

Že i pro krásu Tvou,
By někdo zaprodal duši svou.
A že i někdo s tvojí duší,
Si milován být zaslouží.